

РЕШЕНИЕ

№ 169

гр. Русе, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николинка Чокоева

при участието на секретаря Маня Пейнова
в присъствието на прокурора Г. М. М.
като разгледа докладваното от Николинка Чокоева Гражданско дело №
20214500100487 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ.

Ищецът Н. П. К. твърди, че в качеството му на м.а. към П. п. - Р. с Постановление от 22.02.2012 г. бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/2011 г. по описа на СГП, за престъпления по чл.302, т.2 и т.1, вр. ал.2, вр чл.301, ал.3, пр.1, вр. ал.1, пр.1, вр чл.20, ал.2 НК и по чл.387, ал.1, пр.2, ал.1 НК и му била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000 лв. С Постановление от 07.03.2013 г. бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/2011 г. по описа на СГП за посочените престъпления. На 31.01.2014 г. бил привлечен като обвиняем по същото досъдебно производство за престъпление по чл.301, ал.1, пр.2, ал.2 вр чл.20, ал.2, вр ал.1 НК. На 09.01.2015 г. бил изготвен обвинителен акт по сл. д. № 20-П/2011 г. по описа на СГП и в РОС е образувано НОХД № 20/2015 г. Същото е приключило с Определение № 533 от 11.12.2015 г., с което досъдебното производство е върнато на СГП, като е дадена възможност на прокурора в 3-месечен срок да го внесе в съда с обвинителен акт. С постановление от 29.03.2016 г. на СГП ДП № 20-П/11 е прекратено спрямо него на основание чл.369 вр. чл.243, ал.1, т.2 НПК. Обжалвал определението, тъй като не бил

съгласен с основаниято за прекратяване на наказателното производство. С Определение № 47 от 05.08.2016 г. по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС е отменено Определение № 170 от 16.05.2016 г. по описа на РОС и изменено постановление на прокурор при СГП в частта относно основаниято за прекратяване от чл.243, ал.1, т.2 НПК на чл.243, ал.1, т.1 вр. чл.24 , ал.1, т.1, пр.1 НПК - деянието не е извършено. Наказателното производство срещу него провокирало образуване на дисциплинарно производство и отстраняването му от работа за максималния срок от 6 месеца на основание Заповед рег. № 3631 от 21.08.2012 г. на Д. на ОД на МВР Русе. Самото дисциплинарно производство приключило с наложено му дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното му правоотношение с МВР. В дисциплинарното производство изцяло били използвани доказателства единствено от воденото срещу него наказателно производство и се базирало само на недоказани твърдения от защитен свидетел по досъдебното производство, което впоследствие било прекратено. Почти 5 години в периода от 22.02.2012 г. до 05.08.16 г. срещу него било водено съдебно и досъдебно наказателно производство. Обвиненията били за тежки умишлени престъпления, а той имал ясното съзнание за сериозността на обвиненията. Освен повдигнатите му обвинения, му била определена мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000 лв., която внесъл на 24.02.2012 г., която към него момент не била малка сума. Същата му била възстановена на 19.03.2014 г. Повдигнатото му обвинение било внезапно и неочаквано за него като човек, изпълнявал достойно служебните си задължения и станало повод за драстично изменение в професионалния и личния му живот в негативна посока. Това обвинение било очевидно несправедливо и в пълен разрез с ценностната му система. Животът му се преобърнал. Останал без работа и средства. Простил се напълно с плановите за кариерно израстване и развитие, както и с очакванията за предвиденото в ЗМВР обезщетение. Търсел си работа, за да има някакви доходи , но започнало „ходене по мъките“ и молене за работа при унижителни за него моменти. Отстраняването му от работа довело до уронване на името и престижа му в обществото, така и до състояние, в което за този срок не можел да започне никъде работа, нито имал доходи. Това от друга страна щяло да удължи срока за придобиване право на пенсия от една страна, а от друга се отразило и на периода и размера на обезщетението, което получавал за

безработица. В цялата ситуация не виждал как ще намери начин, за да се защити и да противодейства срещу задействалата се държавна машина. Това създавало у него натрапчиви сценарии, които включвали търпене на ефективно наказание лишаване от свобода за дълги години, всякакъв институционален произвол, обвинения от всякакво естество и трайно и непреодолимо оставане без работа, без доходи и достойно съществуване. Чувството за безизходица първо му отнело съня и се наложило да взема сънотворни, както и самооценката му като личност, чувствал се обиден и омерзен, както и засегнали и емоционалната му устойчивост, започнал да изпитва постоянен страх и необяснимо изникващ гняв. Тези преживявания се отразили и на отношенията в семейството. За периода от малко повече от четири години честта и достойнството му значително били накърнени, срамувал се от случилото се и ограничил рязко контактите си. Пред децата си се чувствал непълноценен родител, не можещ да даде ясен и разбираем отговор на въпроса защо вече не ходи на работа и не носи униформа, защо не може да им купи дребните поискани от тях неща. Това формирало у него натрапчиви фикс идеи, че децата му не нямат същото отношение към него, а това довело до взаимно отчуждение по между им. Тежяло му, че децата растат с тези проблеми и търпят лишения. Цялото напрежение и нестабилното му психическо и емоционално състояние го правели безпричинно строг и проявяващ агресия във възпитателските му методи като баща. Още по-тежко се развили личните отношения със съпругата му, защото станал нетрпелив и нетолерантен към дребните недостатъци на съпругата си. От незначителни поводи се раждали скандалис агресия от негова страна. Това довело до охлаждане и тотално отчуждение в отношенията им. Разделили се и впоследствие прекратили брака си с развод с Решение № 1226/04.07.2019 г. по гр. д. № 989/2019 г. Спрял да се вижда и с приятели, и познати като ограничил до минимум контактите с роднините си. След отстраняването му от работа започнали да се обаждат приятели и роднини, разбрали от медии, че в КАТ са отстранени служители и по инициалите предполагали, че той е един от тях. Не искал да разговаря с никого по тази тема и спрял да си вдига телефона. Всички във входа на жилищната сграда, в която живеел, до този момент го познавали като стриктен и държащ на думата си мъж, а се оказал от служител на реда в „престъпник“ според техни коментари. Чувствал се смачкан и репресиран. И понастоящем бил мнителен към хората. Макар и

наказателното производство да било прекратено, му било поставено клеймо, което ведно с изживения стрес оставали. Здравословното му състояние също се влошило. Наложило се да взема сънотворни и различни видове транквиланти за борба с постоянното чувство на страх, безпокойство и безизходица. Най-вероятно на неврологична основа се появило главоболие, което му създадо страхове за онкологично заболяване. Твърди, че освен неимуществените вреди, претърпял и имуществени такива, изразяващи се това, че заплатил адвокатско възнаграждение в наказателното производство в размер на **2400 лв.**, освен това поради задържането на паричната гаранция вреда за него се явява като пропусната полза в размер на законната лихва за периода от 24.02.2012 г. до 19.03.14 г. в размер на **422.72 лв.**, направил разходи за посещения и консултации при психолог и лекарства в размер на **600 лв.**, освен това бил лишен от нетен доход за 6 месеца, поради временното му отстраняване от работа в общ размер на **4867 лв.** Освен това дисциплинарното уволнение се отразило и на размера на получаваното от него обезщетение за безработица и това било вреда в размер на **790.37 лв.** След налагане на дисциплинарното му наказание за него се явява и пряка имуществена вреда разликата в трудовото му възнаграждение преди напускането му на системата на МВР и получаваното от него сега. Едва след започване на работа при „Евро петрол 1“ ЕООД през 2013 г. успял да достигне възнаграждение в размер на поне една втора от получаваното от него в системата на МВР. Разликата във възнаграждението му за последните пет години също представлявала вреда пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение, което според него е в размер на **35 822.64 лв.** Исква от съда да постанови решение, с което да осъди П. на Република България да му заплати обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в размер на 35 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума от 05.08.2016 г., както и 44 822.64 лв. обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва от 05.08.16 г. до окончателното плащане. Претендира разноските по делото.

Ответникът П. на Република България в писмен отговор по реда и в срока по чл.131 ГПК счита, че исковата молба е нередовна, а исковите претенции са неоснователни и недоказани по основание и размер. Счита, че исковата молба е нередовна, тъй като не е посочен адресът на ищеца, а само на неговия процесуален представител и ответникът не може да направи

преценката за наличието на основанията по чл.7 ЗОДОВ. От петитума ѝ не може да се направи еднозначен извод дали правното искане се основава на чл.2б ЗОДОВ или се твърдят вреди на основание чл.2,ал.1,т.3 ЗОДОВ. Счита се, че искът е частично недопустим. Ако исковата претенция за неимуществени вреди е предявена с правно основание чл.2 Б ЗОДОВ, счита същата за недопустима, тъй като липсват доказателства за осъществена процедура по глава IIIa ЗСВ, като процесуална предпоставка от категорията на абсолютните по смисъла на чл.8, ал.2 ЗОДОВ. Доколкото по отношение на предявеното обвинение по чл.387 НК, наказателното производство е приключило с акт на прокурора от 27.01.14 г., П. не може да носи отговорност за твърдени вреди в резултат на това повдигнато обвинение, тъй като по отношение на него е изтекла 5 годишна давност. Счита се, че искът е неоснователен и следва да се отхвърли. В тежест на ищеца е да докаже наличието на твърдените неимуществени и имуществени вреди, непосредствената им връзка с незаконосъобразните актове или действия/бездействия на правозащитните органи на държавата, както и техния размер при условията на пълно и главно доказване. Липсват такива доказателства. Оспорва изцяло и исковите за причинени имуществени вреди, поради липса на доказателства.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност, намира за установена следната фактическа обстановка:

На 22.02.2012 г. Н. П. К. е привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП за това, че на 06.07.2011 г. около 5.00 часа в гр. Русе, на бул. "България" в района на отбивката на „КАТ-МВР“, в качеството му на длъжностно лице от категорията на чл.169, ал.1,т.1 ЗМВР /д.с./ - п., м.а. I степен, Е-I степен ОД на МВР - Русе ООР, с-р ПП, група „ОО.д.п.к.п.д.“, осъществяващ административно-контролна дейност, в съучастие като съизвършител с Ц.Ц., в качеството му на полицейски орган - д.с. в МВР - п., м.а. I степен, Е-I степен ОД на МВР - Русе ООР, с-р ПП, група „ОО.д.п.к.п.д.“, по време на извършване на полицейска проверка поискал от свидетеля 005 РР дар, който не му се следва и приел дар, който не му се следва: сумата от 150 евро с легова равностойност 293.38 лв., за да извърши друго престъпление във връзка със службата му - такова по чл.387, ал.1 НК, а именно неизпълнение на задълженията му по служба, регламентирани с чл.4,

ал.1, т.1, пр.2 ЗМВР; чл.52а, ал.2, т.4 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика; чл.12 и чл.71 от Етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2, т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност на МВР; чл.122, ал.1 и ал.3 от същата инструкция и чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010 г. и № Из2992/16.12.2010 г. относно определяне на длъжностни лица от МВР да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и осъществяват контролна дейност по ЗДвП - да състави документ за административна санкция във връзка с констатирано нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП, от което са произлезли вредни последици, изразяващи се в осуетяване на внасянето на глобата в републиканския бюджет и в реализиране на административно наказателна отговорност по ЗДвП на нарушителя, като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение и докато Н.К. отправял обиди и заплахи към свидетел 005 РР „***“, заплаха, че ще конфискува автомобила, а самия свидетел ще отиде в затвора, както и отправял други нецензурни думи и псувни към него, а Ц.Ц. в подкрепа на тези изявления пристъпил към обективизиране на заплахите като започнал да снима с фотоапарат автомобила и предприел действия по демонтиране на контролните табели на автомобила - престъпление по чл.302, т.2 и т.1, ал.2 вр. чл.310, ал.3, пр.1 вр. ал.1, пр.1 вр. чл.20, ал.2 НК и За това, че на 06.07.2011 г. около 05.00 часа в гр. Русе, на бул. „България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“ в качеството му на п.о.д.с. в МВР- п., м.а. I степен, Е-I степен ОД на МВР-Русе, ООР, с-р ПП, група „ОО.д.п.к.п.д.“, осъществяващ административно-контролна дейност, злоупотребил със служебното си положение и неизпълнил задълженията си по служба, визирани и регламентирани с чл.4, ал.1, т.1, пр.2 ЗМВР; чл.52а, ал.2, т.4 ЗМВР; чл.58 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика, установяващи задължение за „осъществяване на ефективен контрол върху спазване на правилата за движение...“; чл.12 и чл.71 от Етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2, т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност; чл.122, ал.1 и ал.3 от същата инструкция; чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010 и № Из2992/16.12.2010 – да състави документ за административна санкция във връзка с констатирано нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП, от което произлезли вредни последици, изразяващи се в осуетяване на внасянето на

глобата в Републиканския бюджет и в реализиране на административно наказателна отговорност по ЗДвП на свидетеля № 005 РР - престъпление по чл.387, ал.1, пр.2, алт.1 от НК. На К. му била взета мярка за неотклонение парична гаранция в размер на 2000 лв., която била внесена на 24.02.2012 /л.47/. Видно от представеното банково удостоверение на 19.03.2014 г. банковата гаранция е върната на К. от СГП. На 07.03.2012 г. ищецът е бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП за това, че на 06.07.2011 г. около 5.00 часа в гр. Русе, на бул. "България" в района на отбивката на „КАТ-МВР“, в качеството му на п.о.д.с. в МВР-п., м.а. I степен, Е-I степен ОД на МВР-Русе ООР, с-р ПП, група „ОО.д.п.к.п.д.“, в съучастие като съизвършител с Ц.С.Ц., по време на извършване на полицейска проверка поискал от свидетеля 005 РР дар, който не му се следва и приел дар, който не му се следва, сумата от 150 евро с легова равностойност 293.38 лв, за да извърши друго престъпление във връзка със службата му - такова по чл.387, ал.1 НК, а именно неизпълнение на задълженията му по служба, регламентирани с чл.4, ал.1, т.1, пр.2 ЗМВР; чл.52а, ал.2, т.4 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика; чл.12 и чл.71 от Етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2, т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност на МВР; чл.122, ал.1 и ал.3 от същата инструкция и чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010 г. и № Из-2992/16.12.2010 г. относно определяне на длъжностни лица от МВР да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и осъществяват контролна дейност по ЗДвП - да състави документ за административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП, като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение - докато Н.К. отправял обиди и заплахи към свидетел 005 РР „***“, заплаха, че ще конфискува автомобила, а самият свидетел ще отиде в затвора, както и отправял други нецензурни думи и псувни към него, а Ц.Ц. в подкрепа на тези изявления пристъпил към обективизиране на заплахите, като започнал да снима с фотоапарат автомобила и предприел действия по демонтиране на контролните табели на автомобила - престъпление по чл.302, т.2 и т.1, ал.2 вр. чл.310, ал.3, пр.1 вр. ал.1, пр.1 вр. чл.20, ал.2 НК и за това, че на 06.07.2011 г. около 05.00 часа в гр. Русе, на бул. "България" в района на отбивката на „КАТ-МВР“ в качеството му на полицейски орган - д.с. в МВР-

п., м.а. I степен, Е-I степен ОД на МВР Русе, ООР, с—р ПП група „О.д.п.к.п.д.“, осъществяващ административно-контролна дейност, злоупотребил със служебното си положение и неизпълнил задълженията си по служба, визирани и регламентирани с чл.4, ал.1, т.1, пр.2 ЗМВР; чл.52а, ал.2, т.4 ЗМВР; чл.58 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика, установяващи задължение за „осъществяване на ефективен контрол върху спазване на правилата за движение...“; чл.12 и чл.71 от Етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2, т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност; чл.122, ал.1 и ал.3 от същата инструкция; чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010 и № Из2992/16.12.2010, от което произлезли вредни последици, изразяващи се в осуетяване на внасянето на глобата в Републиканския бюджет и в реализиране на административно-наказателна отговорност по ЗДвП на свидетеля № 005 РР, престъпление по чл.387, ал.1, пр.2 от НК. На К. му била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000 лв. С Постановление за частично прекратяване на наказателно производство от 27.01.2014 г. прокурор при СГП е прекратил частично наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП поради неосъществен престъпен състав за извършени от обвиняеми по същото ДП, един от който е ищецът К., престъпления по чл.387 НК и за извършени престъпления по чл.301, ал.3, пр.1 НК. Със същото постановление е отменена и мярката за неотклонение, взета на Н.К. - парична гаранция в размер на 2000 лв. Със същото постановление е постановено разследването на продължи срещу обв. К. за извършено престъпление по чл.301, ал.1, пр.2, вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК. С Постановление за привличане на обвиняем от 31.01.2014 г. на прокурор при СГП Н.К. е привлечен като обвиняем за това, че на 06.07.2011 г. около 5.00 часа в гр. Русе, на бул. „България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“, в качеството му на длъжностно лице от категорията на чл.169, ал.1, т.1 ЗМВР /д.с./ - п., м.а. I степен в група „О.д.п.к. п.д.“ при сектор „П.П.“ към отдел „О.п.“ на ОД МВР Русе, категория Е-I степен, звание главен сержант, осъществяващ административно-контролна дейност, в съучастие, като извършител, с пътния п. Ц.Ц., по време на пътна полицейска проверка на св. С.Д.Д. приел от св. Д. дар, който не му се следва, а именно 150 евро с легова равностойност 293.38 лв., за да не извърши действие по служба - да състави акт за установяване на административно нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП,

допуснато от св. Д.. За това обвинение не е взета мярка за неотклонение спрямо ищеца К.. За това обвинение е внесен обвинителен акт от 09.01.2015 г. от СГП. Образувано е НОХД № 20/15 по описа на РОС, което с протоколно определение от 15.04.2015 г. е прекратено и делото е върнато на Софийска градска прокуратура за отстраняване на 5 посочени в определението на съда недостатъци на обвинителния акт. На 30.11.2015 Ц.Ц. и Н.К. са поискали от съда да постанови започване на производство по глава XVI от НПК „разглеждане на делото в съда по искане на обвиняемия“ - чл.368 и чл.369 НПК. По образуваното ЧНД № 604/15 по описа на РОС съдът е върнал на Софийска градска прокуратура ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП/ пр. пр. № 4-2846/11 по описа на СГП, като дава възможност на прокурора в 3-месечен срок да го внесе за разглеждане в съда с обвинителен акт, с предложение за освобождаване на обвиняемите от наказателна отговорност с налагане на административно наказание или споразумение за решаване на делото, или да прекрати наказателното производство, като уведоми за това съда, по отношение на обвиняемите Н.К. и Ц.С.. С Постановление от 29.03.2016 г. на прокурор при СГП е прекратено наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО СГП, водено за престъпление по чл.302, т.1, ал.1, пр.2 вр чл.20, ал.2 НК против Н.К. и Ц.Ц.. По жалба на двамата е образувано ЧНД № 263/16 г. по описа на РОС, по което с Определение № 170 от 16.05.2016 г. постановлението на СГП е потвърдено. С Определение № 47 от 05.08.2016 г. по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС определението на РОС е отменено и Постановлението на прокурора от СГП от 29.03.2016 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП е изменено в частта относно основанието за прекратяване от чл.243, ал.1, т.2 НПК на чл.243, ал.1, т.1 вр чл.24, ал.1, т.1, пр.1 НПК, т.е деянието не е извършено. Със заповед от 23.02.2012 г. на Д. на ОДМВР Русе е образувано дисциплинарно производство срещу п. Н.К. и същият е временно отстранен от длъжност и е разпоредено да му бъдат иззети служебната карта, личен знак и служебно оръжие. Със Заповед от 21.08.2012 г. на Д. на ОДМВР Русе на К. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и служебното му правоотношение с МВР е прекратено, считано от датата на издаване на заповедта. Нарушението е за това, че на 06.07.2011 г. около 5.00 часа в гр. Русе по време на полицейска проверка е поискал от спрения водач на МПС пари – 150 евро, които не му се следват и е приел пари, които не му се следват

като 50 евро са били за Ц.. К. отправял обиди и заплахи към свидетеля със скрита самоличност, че ще конфискува автомобила, ще отнеме свидетелството за управление, а самият свидетел ще отиде в затвора, а п. Ц.Ц. в подкрепа на тези твърдения е пристъпил към реализиране на заплахите, като е започнал да снима с фотоапарат автомобила и е предприел действия по демонтиране на регистрационните му табели, както и на автомобилите, пътуващи и спрени, след този на свидетеля, който били с румънски транзитни номера. С тези си действия К. е нарушил задължения по длъжностна характеристика и инструкции и заповеди на МВР, с което е извършил дисциплинарни нарушения по чл.227, ал.1, т.7, пр.2 и т.8, пр.1 ЗМВР-използване на служебно положение за лична облага и облага на трето лице и злоупотреба с власт, както и дисциплинарно нарушение по чл.230, ал.2, пр.4 ППЗМВР „деяния несъвместими с етичните правила на поведение в МВР, с които се уронва престижът на службата, което е несъвместимо с установените правила в Етичния кодекс за поведение на държавните служители. В заповедта е отразено, че за същите действия на 22.02.2012 г. на п. К. е повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП за извършени умишлени престъпления от общ характер и му е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000 лв. Посочено е, че обстоятелството, че служителят е привлечен като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер, несъмнено създава негативно отношение към институцията на МВР, намалява доверието към нея и уронва престижа на службата. С поведението си служителят не е опазил доброто име на институцията, не е дал личен пример на хората да спазват закона и не е допринесъл за изграждане и утвърждаване на положителния образ на МВР, което е нарушение на чл.7, чл.8 и чл.92 ЗМВР. К. е обжалвал издадената заповед за налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“ и същата с Решение на Административен съд - Русе е отменена. Срещу решението е подадена касационна жалба от ОДМВР Русе и с Решение на ВАС е отменено постановеното от Административен съд Русе решение и е отхвърлена жалбата на К. срещу заповедта за уволнение.

От представеното копие на трудова книжка на К. е видно, че в периода от 23.08.12 г. до 10.09.2012 г. е работил в „А.“ ООД като работник поддържа като трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл.71, ал.1 КТ; в периода от 10.09.2012 г. до 10.06.2013 г. същият е бил регистриран като

безработен в РУСО Русе; в периода от 10.06.2013 г. до 27.08.2013 г. е работил в „Б.Р.“ ЕООД като началник склад.

От показанията на св. И.П. - с. на с. на ищеца от 2002 г. се установява, че на свидетеля му е известно, че срещу ищеца имало повдигнато обвинение, за което разбрал от колеги, а впоследствие и от медиите. Научил и от К., на когото помагал, защото бил ю.. Преди повдигането на обвинение, К. бил работохолик, обичал работата си повече от нормалното. Бил стриктен, винаги добре облечен, никога не закъснявал за служба. Очаквал офицерска длъжност, защото завършил право. Бил точен, организиран, държал и на семейството си, и на работата си. След това в него настъпила пълна промяна, която се изразявала в това, че изглеждал нервен, брадясал, недоспал, започнали проблеми в семейството му, затворил в себе си и спрял да общува с хора, срамувал се. Съпругата му първоначално вярвала, че той е невинен, но впоследствие го обвинявала и това довело до отчуждение. Спрял да се грижи за децата си, срамувал се да излиза с тях, а преди това се грижел много пълноценно за тях. Започнал да пуши, бил много нервен, не гледал хората в очите, отслабнал 5-10 кг. Оплаквал се от постоянно главоболие, изпитвал страх, че това ще доведе до по-сериозно заболяване. Преди обвинението бил много контактен, точен човек, а впоследствие се затворил, изпаднал в депресия. Сестра му го убеждавала да посещава психолог, записала му час, но той отказал. Обвинението развалило семейството му и него, като човек. Не можел да преживее срама, травмата щяла да му остане за цял живот. Гаранцията била заплатена от сестрата на ищеца, а средствата били на К.. Адвокатското възнаграждение от 2500 лв. за адв. П. били му дадени в заем и парите занесени от свидетеля. Н. върнал заетата сума.

Св. Д.П. също установява, че преди обвинението ищецът деен, борбен и активен, завършил право, искал да расте в йерархията, да вземе офицерско звание. След като му повдигнали обвинение той станал затворен и много труден за общуване. Качил килограми, във видимо лошо настроение, ходел с наведена глава, оплаквал се от постоянно главоболие. Поканил го да му гостува в австрия, за да го разведри, но Н. бил в депресия и стигнал до заключение, че само с думи не може да се помогне на приятеля му. Съпругата му обърнала гръб и не го подкрепила, а Н. имал и тежки финансови проблеми, нямал доходи, не го вземали на работа, въпреки, че кандидатствал на различни места, включително и за шофьор. Даал му заем от 5800 лв. през

2013 г., за да посреща разходите и издръжката на семейството си, К. погасявал заема на части.

Свидетелят Ц.Ц. – колега на ищеца също има впечатления от ищеца преди и след обвинението. Известно му е, че К. завършил право, за да стане офицер, искал да расте в йерархията, адв. П. го защитавал по повдигнатото обвинение, платили му по 2500 лв., но не им били издадени документи за плащането. Сумата била дадена от с.с. на Н. – св. И.П.. След като му било провдигано обвинението Н. много се притеснявал, уплашен бил да не влезе в затвора, а имал малки деца. Станал раздразнителен, приятелите му спрели да се обаждат, започнал да се отдръпва и затваря в себе си. До 2015 г. нямал откъде да получава финанси Според свидетеля из целия град се разчуло, писали по различни медии. Съпругата на ищеца се развела с него поради това, че не му повярвала, че е невинен и поради безпаричието. Н. е посещавал психолог поради емоционалното си състояние, но това не му помогнало, приемал и медикаменти заради главоболие.

В съдебно заседание от 22.11.2021 г. ищецът прави признание, че е имал забежки по време на брака си, но не това е причината за развода му.

Видно от приложените копия от постановления за привличане на обвиняем, протоколи за разпит на обвиняем, протокол от съдебно заседание на 15.04.15 по НОХД № 20/15 по описа на РОС К. в образуваното досъдебно производство и съдебните производства във връзка с него е представляван от адв. Л. П., който е присъствал на съответните процесуални действия, ведно с ищеца. По ДП № 20-П/11 е приложен и договор за правна защита и съдействие, сключен между ищеца и адв. Л. П.. Видно от съдържанието му обаче, в него не е вписано да е договорено, респективно платено адвокатско възнаграждение. Според приетото по делото заключение по назначената съдебно-икономическа експертиза размерът на нетния доход, който би бил получаван от К. през периода март -август 2012 г. за шест месеца, ако не е бил отстранен от работа , е 4465.19 лв. Ако за база се вземе размерът на последното получено от него брутно трудово възнаграждение за пълен работен месец, който е м.01.12 г., в размер на 947.06 лв, нетният доход за посочения период би бил 5173.34 лв. Ищецът е получил обезщетение от Бюро по труда /БТ/ за 188 работни дни при 20.63 лв за 1 работен ден или 3879.04 лв., видно от представеното към заключението на вещото лице удостоверение

от ТП на НОИ - Русе. Същият би получил обезщетение от БТ за оставането му без работа, ако не е бил отстранен от работа за 6 месеца, в размер на 24.18 лв. за 1 работен ден или в общ размер на 4546.33 лв, а ако се вземе за база последното получено възнаграждение за пълен работен месец – 4750.17 лв. или по 25.27 лв. за ден. Според вещото лице, разликата в общ сумарен размер между получавания от ищеца доход от системата на МВР и този получаван от него след това за последните 5 години от 01.07.2016 до 30.06.2021 е 19076.28 лв.,а ако за база се вземе размерът на трудовото възнаграждение за пълен работен месец - м.01.12, посочен по-горе, е 26157.84 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, П. или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление. По този ред държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице /чл.4 от ЗОДОВ/. В настоящия случай безспорно е установено, че е налице фактическият състав на цитираната разпоредба досежно ангажиране отговорността на държавата в лицето на П. на РБ, тъй като спрямо ищеца на 22.02.2012 г. е повдигнато обвинение за извършено от него престъпление по чл.302, т.2 и т.1, алт.2 вр чл.310, ал.3, пр.1 вр ал.1, пр.1 вр чл.20, ал.2 НК и по чл.387, ал.1, пр.2, алт.1 от НК. С постановление от 27.01.2014 г. прокурор при СГП е прекратил частично наказателното производство по ДП № 20- П/11 по описа на СО-СГП поради неосъществен престъпен състав за извършени от обвиняеми по същото ДП, един от които е Н.К., престъпления по чл.387 НК и за извършени престъпления по чл.301, ал.3, пр.1 НК, но е постановено разследването на продължи срещу обвиняемия за извършено престъпление по чл.301, ал.1, пр.2, 10 ал.2 вр чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК. С Постановление от 29.03.2016 г. на прокурор при СГП е прекратено наказателното производство по ДП № 20- П/11 по описа на СО-СГП, водено за престъпление по чл.302, т.1, ал.1, пр.2 вр чл.20, ал.2 НК против Н.К. и Ц.Ц., но същото е обжалвано от обвиняемите по отношение основанието за прекратяване и с Определение № 47 от 05.08.2016

г. по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС определението на РОС, с което постановлението е потвърдено, е отменено и Постановлението на прокурора от СГП от 29.03.2016 г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП е изменено в частта относно основанията за прекратяване от чл.243,ал.1,т.2 НПК на чл.243,ал.1,т.1 в чл.24, ал.1,т.1,пр.1 НПК, т.е. деянието не е извършено. За този период от време извършените следствени действия, както и косвено свързаните с образуваното досъдебно производство отстраняване на ищеца от длъжност за срок от 6 месеца, последвалото му дисциплинарно наказание „уволнение“ от ОД на МВР-Русе, безспорно са засегнали неимуществената му сфера.

Съдът намира за доказани по основание твърденията в исковата молба, че претърпените от ищеца неимуществени вреди са причинени от продължилото четири години наказателно производство, от тежестта на обвинението, както и от незабавно последвалото дисциплинарно уволнение на ищеца и временното му отстраняване от длъжност. Нормално е да се приеме /Решение № 480/2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. ВКС/, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което впоследствие наказателното производство спрямо него е прекратено поради това, че деянието не е извършено, изпитва неудобства, чувства се унижено, притеснено и несигурно, накърнени са моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. Последното обуславя очертаване на предмета на спора в рамките на обичайните негативни преживявания за съответните действия или бездействия на разследващите органи, П. или съда. Съгласно трайно установената практика на ВКС, размерът на обезщетението за неимуществени вреди е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл.52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по см. на чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. С оглед спецификата на фактическия

състав на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, от който произтича отговорността на държавата за вреди като критерий за преценка е въведен и дългият, несъобразен с разумния срок период, през който е продължило наказателното преследване, характерът на престъплението по повдигнатото обвинение, публичното му разгласяване и свързаните с това последици. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие В настоящия случай периодът от повдигане на обвинението до оправдаване на ищеца е четири години, като следва да се отбележи, че съдът два пъти и връщал на СГП досъдебното производство с цел прецизиране на обвиненията и обвинителният акт, а до прекратяване на досъдебното производство се е стигнало след като Костадинов, като обвиняем, е поискал от съда да постанови започване на производство по глава XVI от НПК „разглеждане на делото в съда по искане на обвиняемия“ -чл.368 и чл.369 НПК и съдът при връщане на обвинителният акт на СГП е дал 3-месечен срок на П. да го внесе за разглеждане в съда с обвинителен акт, с предложение за освобождаване на обвиняемите от наказателна отговорност, с налагане на административно наказание или споразумение за решаване на делото, или да прекрати наказателното производство. Ден след повдигане на обвинението спрямо ищеца във връзка с престъпленията, за които е бил обвинен, е било образувано дисциплинарно производство, като същият е бил отстранен временно от длъжност, като е бил длъжен да върне служебната си карта, личен знак и оръжие, а в последствие е бил и дисциплинарно уволнен. В периода на отстраняването – 6 месеца същият е бил без работа и не е можел да започне друга работа, бил е без доходи. След дисциплинарното му уволнение в периода от м. 09.2012 до м. 06.2013 г. бил регистриран в Бюрото по труда и получавал обезщетение за безработица, а работа по трудово правоотношение започнал едва през 2015 г.

От събраните по делото гласни доказателства се установи, че през целия период от време той е търсел работа, вземал е заеми, за да може да изхранва семейството си и да не разчита само на доходите на съпругата си, като не е търсел конкретен вид работа, а каквато и да е само да му носи доходи, но не можел да намери именно заради обвинението срещу него. Това създавало огромен дискомфорт у К. Бил много притеснен и тревожен, че не може да издържа семейството си, което се отразило и на психиката му. Станал избухлив и раздразнителен към съпругата и децата си, страдал от

безсъние и главоболие. Затворил се в себе си. Много тежко преживял, че познатите и приятелите му се отдръпнали от него и спрели да общуват с него и семейството му, че се спира кариерното му развитие, за което имал големи амбиции. Тежко преживял факта, че обвинението било отразено и в пресата и хората непрекъснато подпитвали за това, което се е случило и се отдръпнали от него, а и това му пречило да си намери работа. Неудобно се чувствал как ще обясни ситуацията на децата си.

Така описаните неимуществени болки и страдания, които ищецът е претърпял вследствие повдигнатото му обвинение, за което с влязло в сила определение е прието, че не е извършил деянието, в което е обвинен, съдът намира че биха били справедливо възмездени с присъждане на обезщетение в размер на 15 000 лв. Съдът намира, че обезщетение в този размер е адекватно да репарира настъпилите за него неимуществени вреди. От доказателствата по делото - писмени, гласни и приетата експертиза, не се установява за ищеца да са настъпили по-значителни неимуществени вреди, които да мотивират съдът да определи обезщетение в по-висок от определеният от съда размер. Недоказано, според съда е, твърдението, че разрывът в семейните отношения на К. се дължи на повдиганото обвинение, защото както и самият ищец призна е имал други връзки, а и видно от постановеното решение по ЗЗДН ищецът е имал агресивно поведение към съпругата си, поради което съдът приема, че не е доказана пряката причинно-следствена връзка между обвинението и развода на ищеца със съпругата му.

При определяне на посоченото обезщетение съдът преценява, че с оглед заеманата от К. длъжност, същият е бил личност с много широк кръг познати, поради което повдигнатото му обвинение е имало много широк обществен отзвук, включително чрез множеството публикации в пресата. Това е довело до по-значителен психически срив за ищеца, до влошаване на здравословното му състояние и до промяна в социалния му статус. Действително по отношение на К. не е налагана най-тежката мярка за неотклонение "задържане по стража", но приложената по отношение на него мярка за неотклонение "парична гаранция" му е причинила значителни неудобства с оглед личността му и начина му на живот още повече, че размерът ѝ от 2 000 лв. и внасянето ѝ в период, в който същият вече е бил без доходи заради временното му отстраняване от длъжност, неминуемо е оказало неблагоприятно въздействие върху него. По тези съображения съдът

намира, че предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е основателен до размер на 15 000 лв., а в останалата му част до претендираното обезщетение в размер на 35 000 лв. е недоказан и следва да се отхвърли.

Ищецът е предявил и иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 44 822.64 лв., от които 2400 лв. заплатено адвокатско възнаграждение в наказателното производство; сумата от 422.72 лв. - представляваща законна лихва за периода от 24.02.2012 г. до 19.03.2014 г. вреда от задържане на паричната гаранция, внесена от него в размер на 2000 лв.; 600 лв. разходи за психолог и лекарства; сумата от 4867 лв., представляваща нетния доход от който бил лишен в периода от 6 месеца, през които е бил отстранен от длъжност; сумата от 790.37 лв., представляваща сумата, с която е получено в по-малък размер обезщетение за безработица вследствие на дисциплинарното уволнение; сумата от 35822.64 лв, представляваща разликата във възнаграждението му за последните пет години.

По отношение на претенцията за заплащане на сумата от 2400 лв., представляващо заплатено адвокатско възнаграждение в досъдебното производство: Видно от съдържащият се в ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП договор за правна помощ и съдействие, сключен между К. и адв. Л. П. липсва договорено адвокатско възнаграждение, респективно липсва отразяване на начина на изплащането му. Съдът намира, че след като в самия договор за правна помощ липса уговорка между страните относно размера на адвокатско възнаграждение, което ищецът следва да заплати за оказваната му защита по досъдебното производство от упълномощения от него адвокат, то не може с гласни доказателства да се установява както размер на договорено адвокатско възнаграждение, така и изплащането му, още повече, че очевидно съществува различие между твърденията на ищеца относно размера на договореното и заплатено адвокатско възнаграждение /в исковата молба се сочи, че е 2400 лв./ и гласните доказателства. Свидетелите, които твърдят единият, че е дал парите на ищеца, а другият, че е присъствал на предаването им на адвоката, сочат, че сумата е 2500 лв. Обстоятелството, че сумата от 2400 лв. е равна на минималното адвокатско възнаграждение, посочено в Наредба №1/2004 за минималните адвокатски възнаграждения, не означава,

че между К. и адвоката, пълномощник по ДП е договорено, респективно внесено възнаграждение в такъв размер. Договорът за правна помощ със съдържащите се в него реквизити представлява разписка за изплащане на договорена и заплатена сума, поради което съдът намира, че единствено чрез договора за правна помощ или друго писмено доказателство, удостоверяващо плащане на адвокатско възнаграждение, може да се установява както размера на договореното адвокатско възнаграждение, така и негово изплащане.

По тези съображения искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отношение на иска за сумата от 422.72 лв., представляваща законна лихва за периода от 24.02.2012 г. до 19.03.2014 г. - вреда от задържане на паричната гаранция, внесена от него в размер на 2000 лв., съдът намира, че същият е неоснователен по следните съображения: Съгласно чл.61, ал.8 НПК паричната гаранция се освобождава, когато обвиняемият бъде освободен от наказателна отговорност или от изтърпяване на наложеното наказание, оправдан, осъден на наказание без лишаване от свобода или задържан за изпълнение на наказанието. Видно от доказателствата по делото прокурор в СГП е върнал на ищеца внесената от него парична гаранция на 19.03.2014 г., след като е било постановено частично прекратяване на наказателното производство спрямо ищеца в настоящото производство. Съдът намира, че в периода от внасянето ѝ 24.02.2012 до връщането ѝ на 19.03.2014 г. същата е била дължимо платена от К. и е върната от СГП при съобразяване с нормата на чл.61, ал.8 НПК, поради което липсва основание да се приеме, че задържането ѝ през посоченият период от време от СГП е без основание и за този период ищецът търпи имуществени вреди от вида на пропуснатите ползи, равняващи се в размер на законната лихва върху сумата на гаранцията през този период от време. В този смисъл искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отношение на претенцията в размер на 600 лв., представляваща разходи за психолог и лекарства съдът намира този иск за неоснователен и недоказан. По делото не са събрани нито писмени, нито устни доказателства, от който да се установява, че ищецът е посещавал психолог докато трае досъдебното и последващите съдебни производства, нито пък да е направил каквито и да било разходи за психолог или лекарства, ко ито да са свързани по някакъв начин с тревожност и стрес във връзка с обвиненията. Единствено

свидетелят Ц. установява, че ищецът е посещавал психолог, но предвид заинтересоваността му от изхода на спора (ищец по аналогично дело) съдът не цени показанията му. Тези изнесени от св. Ц. данни се опровергават от останалите свидетели – имал е записан час за психолог, но не го е посетил. Не са представени и доказателства на ищеца да са предписани лекарства за влошаване на здравето му, което да е в пряка причинно-следствена връзка с обвиненията. По тези съображения претенцията следва да се отхвърли.

По отношение на иска за заплащане на сумата, представляваща нетния доход, от който ищецът е бил лишен в периода от 6 месеца, през които е бил отстранен от длъжност, съдът намира следното: Тази претенция представлява иск за пропусната полза - имуществено увреждане, изразяващо се в неосъществено увеличаване имуществото на увредения. Изхожда се от предположение за състоянието, в което имуществото на пострадалия би се намирало, ако деликвентът не беше извършил противоправното деяние. Това предположение трябва да се изгражда на доказаната възможност за увеличаване на имуществото, която възможност е сигурна, а не се презумира. /Решение № 449 от 16.05.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1393/2011 г., IV г. о./ . В случая при незаконно повдигнато и поддържано обвинение П. на РБ носи имуществена отговорност за периода на отстраняването на служителя от работа, тъй като органът по назначаването не действа по своя преценка, а по силата на закона /чл.214,ал.2 ЗМВР обявена за противоконституционна с Решение № 10 на КС на РБ - бр. 48 от 2018 г./, следствие действията на органите на досъдебното производство /Решение № 708 от 14.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1389/2009 г., IV г. о./ . В този смисъл неполученото от К. трудово възнаграждение за периода на временното му отстраняване за 6 месеца /от м.март до м.август 2012 г./ е имуществена вреда, пропусната полза, която следва да се заплати от П. на РБ. Съдът намира, че нетният размер на това трудово възнаграждение за посочения период е 5173.34 лв. като възприема варианта от заключението на вещото лице, при което за база е взет размерът на трудовото възнаграждение на ищеца за последният пълен работен месец, а именно - м. 01.12 - 947.06 лв. При този вариант най-реално се определя пропусната полза за ищеца. Същият обаче е претендирал сумата от 4867 лв, като искът не е заявен като частичен, не е направено надлежното му увеличение и с оглед диспозитивното начало в гражданския процес съдът следва да го уважи в размера, в който е претендиран.

По отношение на иска за заплащане на сумата от 790.37 лв., представляваща сумата, с която е получено в по-малък размер обезщетение за безработица вследствие на дисциплинарното уволнение, съдът намира следното: Именно заради незаконно повдигнатото му обвинение ищецът е бил временно отстранен от длъжност, а в последствие и дисциплинарно уволнен. Поради тази причина същият е получил по-нисък размер на обезщетение за безработица отколкото би получил, ако служебното му правоотношение не беше прекратено на това основание. Според заключението на вещото лице обезщетението за безработица, което е следвало да получи е по-малко. Тази разлика се явява за ищеца имуществена вреда - пропусната полза, която следва да бъде обезщетена от П. на РБ заради незаконното обвинение. Ищецът е претендирал обезщетение в размер на 790.37 лв, като искът в този размер се явява доказан от експертното заключение.

По отношение на претенцията за сумата от 35822.64 лв, представляваща разликата във възнаграждението му за последните пет години, т.е от 01.07.16 г. до 26.07.2021 г. /завеждане на иска/, съдът намира следното: В периода от 01.07.16 г. до 07.10.19 г. получаваното от К. трудово възнаграждение е било в размер по-нисък от този, получаван в МВР. Наказателното производство спрямо него, обаче, е приключило с влязло в сила Определение от 05.08.16 г. по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС, поради което съдът намира, че не може да се приеме, че в периода след прекратяване на наказателното производство спрямо К. е налице причинно-следствена връзка между незаконното обвинение и възможността той да си намери работа с по-високо възнаграждение. Такава причинно-следствена връзка би могло да се приеме, че е налице за периода докато трае наказателното производство, по което К. е бил обвиняем, но не и след това. Претенцията е за периода от „последните пет години“, т.е. пет години преди завеждане на иска. По тези съображения искът се явява неоснователен и следва да се отхвърли. Неоснователно е възражението на П., че предявените искове са погасени по давност. Наказателното производство спрямо К. е приключило с влязло в сила Определение от 05.08.2016, постановено по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС, а исковите са предявени на 26.07.2021 г, т.е в рамките на предвидения от закона 5 годишен давностен срок. Върху присъдените суми по уважените искове за заплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди се дължи от ответника и законна лихва,

считано от завеждане на исковете - 26.07.2021 г. до окончателното им изплащане.

В исковата молба законната лихва се претендира от 05.08.2016 г. до окончателното плащане на главниците.

Съдът намира за неоснователно искането за присъждане на законна лихва в периода от 05.08.2016 г. до 25.07.2021 г. Действително наказателното производство спрямо К. е приключило с постановяване на определение от 05.08.2016 г. и от този момент за ищеца възниква правото да претендира заплащане на обезщетение по чл.2 от ЗОДОВ. За да изпадне П. на Република България в забава и да дължи лихва за забава, ищецът следва да е отправил покана за плащане на обезщетение. Такава не е налице, поради което ответникът дължи лихва за забава, считано от завеждане на исковете.

На основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ ответникът П. на РБ дължи на ищеца разноските за производството и за адвокат съразмерно с уважената част на исковете. В случая ищецът е направил разноски в общ размер на 3210 лв, съгласно представения списък за разноски и доказателства за извършването им. Съразмерно с уважената част от исковете му от така направените разноски следва да му се присъдят 830.10 лв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. на Република България да заплати на Н. П. К., ЕГН ***** сумата от 15 000 лв. /петнадесет хиляди лв./, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП, прекратено с постановление на СГП от 29.03.2016 г.,.изменено относно основаниято за прекратяване, а именно, че деянието не е извършено от К.; сумата от 4867 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от същото обвинение, представляващо размера на нетния доход, от който е бил лишен за период от 6 месеца, през които е бил отстранен от длъжност; сумата от 790.37 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие на същото обвинение, представляващо получено в по-малък размер обезщетение за безработица, ведно със законната лихва върху присъдените обезщетения,

считано от 26.07.2021 до окончателното им изплащане, както и сумата от 830.10 лв. – деловодни разноси съразмерно с уважената част от исковете.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди над сумата от 15000 лева до 35000 лева, иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 2400 лв., представляващи заплатено от Н.К. адвокатско възнаграждение в досъдебното производство; предявения иск за заплащане на сумата от 600 лв., представляваща разходи за психолог и лекарства; предявеният иск за заплащане на сумата от 422.72 лв., представляваща пропусната полза равняваща се на размера на законната лихва върху платената парична гаранция в размер на 2000 лв. за периода от 24.02.2012 г. до 19.03.2014 г., иска за заплащане на сумата от 3 5822.64 лв., представляваща разликата във възнаграждението от 01.07.2016 г. до 26.07.2021 г., както и иска за заплащане на законна лихва върху всички обезщетения за периода от 05.08.2016 г. до 25.07.2021 г., както и искането за разноси над 830.10 лв. до 3210 лв.

Решението може да се обжалва пред ВТАС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Русе: _____